



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobkyně: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.9.2010, sp.zn. SZ 118207/2010/KUSK REG/Zm, č.j. 142827/ 2010/KUSK

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 23.9.2010, sp.zn.: SZ 118207/2010/KUSK REG/Zm, č.j.: 142827/ 2010/KUSK se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) rozhodl, že odvolání, která dne 25. 6. 2010 podala žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Řevnice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 31. 12. 2009 č.j. DP 512/Ř-09/Pg, kterým byly městu Řevnice dodatečně povoleny terénní úpravy v bývalé pískovně (dále jen „stavba“) na pozemcích parc. č. 3026, 3017/1, 3017/2, 3017/3 v katastrálním území Řevnice a na pozemcích parc. č. 1068, 1074 v katastrálním území Lety u Dobřichovic; a proti rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 č.j. R 132/Ř-10/Pg, kterým byla městu Řevnice povolena změna stavby před jejím dokončením, spočívající v termínu provádění terénních úprav v bývalé pískovně na shora uvedených pozemcích, se jako nepřipustná zamítají. Žalovaný napadeným rozhodnutím dále zamítl jako opožděné odvolání, které dne 25. 6. 2010 podal pan J. Š. proti rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 č.j. R 132/Ř-10/Pg, kterým byla městu Řevnice povolena změna stavby před jejím dokončením, spočívající v termínu provádění terénních úprav v bývalé pískovně na shora uvedených pozemcích. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobkyně

v odvolání proti rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 31. 12. 2009 č.j. DP 512/Ř-09/Pg a ze dne 10. 5. 2010 č.j. R 132/Ř-10/Pg uvedla, že je podílovým spoluvlastníkem stavby rodinného domu č. p. 171 na parcele č. 1069 v katastrálním území Lety u Dobřichovic. Předmětná nemovitost je umístěna u komunikace označené názvem „Mořinská“ v katastrálním území Lety u Dobřichovic. Dne 22. 6. 2010 zjistila, že prostor bývalé pískovny v katastrálním území Lety u Dobřichovic a v katastrálním území Řevnice je zavážen zeminou, a to těžkými nákladními vozidly zn. TATRA a těžkými tahači s návěsy, přičemž jako příjezdová komunikace slouží ulice „Mořinská“ v katastrálním území Lety. Na základě této skutečnosti navštívila obecní úřad Lety, kde jí bylo sděleno, že zavážení je prováděno na základě shora uvedeného povolení ze dne 31. 12. 2009, přičemž zavážení prováděné dne 22. 6. 2010 nebylo v souladu s obsahem oznámení stavebníka, který podle vlastního vyjádření měl zahájit tuto činnost až dne 28. 6. 2010. Pracovnice obecního úřadu Lety jí současně předala kopii uvedeného rozhodnutí bez vyznačení právní moci, přičemž žalobkyně dodatečně zjistila, že v této věci bylo vydáno další rozhodnutí. Je toho názoru, že stavební úřad v řízení vedeném pod č.j. DP 512/Ř- 09/Pg nesprávně stanovil okruh účastníků řízení ve smyslu § 27 správního řádu a příslušných ustanovení zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), v nichž je stanoveno, které osoby se stávají účastníky zahajovaných řízení, přičemž je třeba důsledně vycházet z obsahu § 28 správního řádu, protože v pochybnostech je za účastníka považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, pokud se neprokáže opak. Okruh účastníků byl stavební úřad povinen stanovit s ohledem na všechny skutečnosti vztahující se k činnosti stavebníka v rámci uskutečňování jeho záměru, který se stal předmětem stavebního řízení, a to v rámci tzv. správního uvážení, přičemž jeho součástí muselo být stanovení okruhu osob, které mohou být budoucí činností stavebníka dotčeny na svých právech s tím, aby mohly v takovém řízení uplatnit svoje případné námitky či připomínky. V daném případě správní orgán zcela pominul jako účastníky řízení osoby, které jsou vlastníky nemovitostí sousedících s komunikací označenou „Mořinská“, po níž měla být realizována doprava materiálu pro závoz bývalé pískovny. Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu není navíc zřejmé, zda se k otázce dopravní obslužnosti činnosti stavebníka vyjádřil místně a věcně příslušný silniční správní úřad podle zákona č. 13/1997 Sb., v platném znění, a to zejména s ohledem na charakter dotčené komunikace, která je podle obsahu souboru geodetických informací v katastrálním operátu pro katastrální území Lety u Dobřichovic dílem umístěna i na pozemcích třetích osob, které rovněž podle seznamu účastníků uvedeného stavebního řízení nebyly jeho účastníky. Vyjádření silničního správního úřadu, popř. jiného správního orgánu oprávněného vydávat rozhodnutí ve věci užívání komunikace „Mořinská“ bylo v tomto řízení nezbytné i proto, že slouží k obsluze přilehlých nemovitostí, dále slouží i pro potřeby chodců, neboť zde není proveden chodník. Důležitým aspektem je dále technický stav této komunikace, která svým provedením a současným stavem není způsobilá pro provoz těžkých nákladních vozidel. V důsledku předpokládané četnosti provozu těchto vozidel může dojít k poškození přilehlých nemovitostí, které byly v roce 2002 zasaženy povodněmi a vzniklé otřesy mohou narušit jejich statiku, přičemž nelze vyloučit ani případný střet těžkých nákladních vozidel s dalšími uživateli dotčené komunikace. V této souvislosti žalobkyně dále poukázala na to, že v rámci stavebního řízení, v němž jí nebyla dána možnost uplatnit její námitky, měla být řešena případná úprava komunikace „Mořinská“ k zajištění řádného dopravně technického stavu pro účely předpokládaného provozu, popř. stanovení objížděky nebo jiné trasy, která by splňovala zákonem stanovené podmínky pro provoz těžkých nákladních vozidel. Žalobkyně dále v odvolání namítla, že pozemkové parcely, na nichž probíhala těžba štěrkopísku (parcely č. 3017/1, 3017/2, 3017/3 v katastrálním území Řevnice) jsou vedeny v katastru nemovitostí ve způsobu využití jako dobývací prostor. Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu není patrné, zda byl tento dobývací prostor zrušen podle zákona č. 44/1988 Sb., v platném znění, anebo zda k zamýšlené činnosti bylo nezbytné vyjádření či rozhodnutí příslušného správního orgánu, jímž by v takovém případě byl Obvodní báňský úřad. Na základě shora uvedených skutečností má žalobkyně za to, že řízení trpí vadami, a to jak skutkovými, tak i právními. Je přesvědčena o tom, že odvoláním napadená rozhodnutí byla vydána na základě neúplně zjištěného skutkového stavu, zejména v části dotýkající se navrhované

dopravní trasy pro provoz těžkých nákladních vozidel z hlediska dopravně technického a právního stavu komunikace „Mořinská“. Správní orgán se v rámci provedeného řízení důsledně neřídil zásadami činnosti správních orgánů uvedenými v § 2 správního řádu a odepřel jí možnost uplatnění jejích práv v rozsahu uvedeném v § 36 správního řádu, neboť jí znemožnil vyjádřit její stanovisko, uplatnit námitky či navrhnout důkazy. Z obsahu jeho rozhodnutí nevyplyvá, na základě jakého postupu stanovil okruh účastníků řízení a jakými úvahami se přitom řídil. Tutéž výtku lze uplatnit i ve vztahu ke stanovení trasy pro dopravní obslužnost terénních úprav, kdy se nelze spokojit s tím, že mezi obcemi Lety a Řevnice byla uzavřena dohoda, protože její obsah nemůže nahradit odborné stanovisko příslušného správního orgánu a konkrétní zjištění v dané věci učiněná v rámci stavebního řízení. Pokud se správní orgán v rozhodnutí zabývá otázkou doby, po kterou bude probíhat denní provoz těžkých nákladních vozidel, není zřejmé, který z časových údajů je pro stavebníka závazný, navíc navrhovaná doba od 7.00 hodin do 21.00 hodin je zcela nepřijatelná. Rovněž je nepřijatelné, aby se doprava uskutečňovala i v sobotu, tedy v době zvýšeného rekreačního provozu. Obsah rozhodnutí stavebního úřadu rovněž neřeší otázku zajištění bezpečnosti silničního provozu po dobu, po kterou bude doprava probíhat a rovněž neřeší otázku pohybu chodců po vozovce při neexistenci chodníku v místě. Pokud jde o její procesní postavení, žalobkyně tvrdí, že je účastníkem tohoto řízení, neboť vydaným rozhodnutím je dotčena na svých právech, a to v rozsahu shora uvedeném, a tudíž měla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení. Poukazuje v této souvislosti na ustanovení § 28 odst. 1 správního řádu, neboť o tom, zda osoba je či není účastníkem řízení, vydává správní orgán usnesení. Z hlediska § 84 správního řádu, který upravuje odvolací lhůty, je dle žalobkyně nutno vycházet z toho, že správní orgán jednak odvoláním napadené rozhodnutí nedoručil v souladu s ustanovením § 25 odst. 2 správního řádu, protože rozhodnutí nebylo oznámeno způsobem umožňujícím dálkový přístup a z tohoto hlediska je třeba rozhodnutí považovat za nedoručené.

Poté, co žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval obsah odvolacích námitek žalobkyně, uvedl, že z hlediska včasnosti odvolání je třeba vycházet z toho, že odvolání je podáváno ve lhůtě uvedené v § 84 správního řádu, kdy běh těchto lhůt se podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vztahuje i na tzv. opomenuté účastníky řízení. V odvolacím řízení bude proto na odvolacím orgánu, aby nejprve řešil otázku, zda v případě žalobkyně jde či nejde o opomenutého účastníka řízení a následně se bude muset zabývat skutečností, zda odvoláním napadené rozhodnutí bylo správním orgánem řádně doručeno stávajícímu okruhu účastníků ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu.

Přezkoumáním podkladů spisového materiálu žalovaný zjistil, že panu J. Š. bylo jako účastníku řízení rozhodnutí ze dne 10. 5. 2010 č. j. R 132/Ř-10/Pg doručeno veřejnou vyhláškou podle § 25 odst. 2 správního řádu, tj. 15. den po vyvěšení, a to dne 26.5.2010. Proti tomuto rozhodnutí podal jmenovaný dne 25.6. 2010 u správního orgánu odvolání, přičemž ale odvolací lhůta ve smyslu § 83 odst. 1 správního řádu nebyla dodržena, a proto žalovaný vyhodnotil toto odvolání jako opožděné. Žalovaný dále zjistil, že žalobkyně podala dne 24.6.2010 k poštovní přepravě odvolání proti rozhodnutí ze dne 10.5. 2010 č.j. R 132/Ř-10/Pg a rozhodnutí ze dne 31. 12. 2009 č. j. DP 512/Ř-09/Pg, přestože nebyla účastníkem řízení ve věci. Žalovaný proto vyhodnotil její odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné. Dodal, že v případě doručování jednotlivým účastníkům řízení podle ustanovení § 20 správního řádu (fyzické osoby) a ustanovení § 21 správního řádu (právní osoby) by se jednalo podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu o nepřipustná odvolání. Žalovaný uzavřel, že s přihlédnutím k výše uvedeným skutečnostem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí a dále již nepřezkoumával odvoláním napadené rozhodnutí postupem podle § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě poukázala na rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 31. 12. 2009 č.j. DP 512/Ř-09/Pg a ze dne 10. 5. 2010 č.j. R 132/Ř-10/Pg a

namítla, že nebyla účastníkem řízení, ve kterých byla tato rozhodnutí vydána, ač jím měla být, a to z důvodů, které vyličila v odvolání proti uvedeným rozhodnutím. Žalobkyně má za to, že stavební úřad nesprávně stanovil okruh účastníků řízení, do něhož jako spoluvlastník nemovitosti, která má společné hranice s komunikací, na níž stavební úřad povolil dopravu materiálu pro terénní úpravy v bývalé pískovně, podle svého názoru patřila. Pokud jde o další věcná pochybení správního orgánu v rámci provedení řízení, odkázala žalobkyně opětovně na obsah svého odvolání. Dále namítla, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval jednak otázkou, zda žalobkyně uplatnila opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve lhůtě stanovené v § 84 správního řádu v návaznosti na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, a dále otázkou, zda v případě žalobkyně jde či nejde o opomenutého účastníka řízení. V návaznosti na tyto otázky žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že bylo nutné se zabývat rovněž otázkou, zda rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo správně doručeno stávajícímu okruhu účastníků ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu, a to ve vztahu k případnému nabytí právní moci. Žalovaný však dle názoru žalobkyně nastolené otázky v plném rozsahu neřešil a pouze se spokojil se závěrem, že byť bylo odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podáno včas, šlo o odvolání osoby, která nebyla účastníkem řízení, a tudíž jde o nepřípustné odvolání ve smyslu § 92 odst. 1 správního řádu. Nepřípustnost odvolání dále žalovaný v napadeném rozhodnutí dovozuje i z § 20 správního řádu, aniž by blíže specifikoval důvod pro svůj závěr z hlediska dikce citovaného ustanovení. V neposlední řadě pak uvedl, že na základě závěrů o nepřípustnosti odvolání žalobkyně již dále nepřezkoumával rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu.

Žalobkyně s postupem žalovaného nesouhlasí a je přesvědčena o tom, že tímto postupem byla zkrácena na svých právech. Ve svém odvolání poukazovala na skutečnost, že se cítila a cítí být účastníkem řízení, které vedl Městský úřad Řevnice pod č.j. DP 512/Ř- 09/Pg a pod č.j. R 132/Ř-10/Pg, neboť je spoluvlastníkem nemovitostí, které mají společnou vlastnickou hranici s komunikací, na níž měla být realizována doprava materiálu pro terénní úpravy v bývalé pískovně a dále prostor pískovny se nachází v těsné blízkosti těchto nemovitostí. Žalobkyně na tomto místě poukázala na (blíže nespecifikovanou) ustálenou judikaturu správních soudů a Nejvyššího správního soudu, která se zabývá otázkou vymezení okruhu účastníků správního řízení, a to v návaznosti na oprávněnost jejich tvrzení, že jsou účastníky takového řízení, v němž byli podle jejich názoru opomenuti. Dále uvedla, že v souvislosti s tím se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou účastnictví žalobkyně ve smyslu § 27 a 28 správního řádu a nedovodil v tomto směru žádné závěry, pouze odkázal na § 20 správního řádu a § 92 odst. 1 správního řádu, kde tyto otázky nejsou řešeny. Rovněž ponechal zcela stranou argumentaci žalobkyně dotýkající se doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu a důkazů k tomu předložených a nevyjádřil se k otázce právní moci napadeného rozhodnutí.

Žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že považuje odvolání žalobkyně za nepřípustné, a to z hlediska ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení dle žalobkyně předpokládá dvě varianty postupu odvolacího správního orgánu, a sice zamítnutí opožděného či nepřípustného odvolání v době, kdy odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně ještě nenabylo právní moci anebo přezkoumání odvoláním napadeného rozhodnutí, které již je v právní moci, a to prostředky přezkumného řízení nebo obnovou řízení. Rozhodným momentem pro aplikaci § 92 odst. 1 správního řádu je tedy skutečnost, zda odvoláním napadené rozhodnutí již je nebo není v právní moci, přičemž v rámci takového rozhodování je nezbytné posoudit skutečnosti namítané žalobkyní, zejména to, zda je odvolání podáváno účastníkem, který byl stanoven v okruhu účastníků vymezeném správním orgánem v rámci řízení anebo tzv. opomenutým účastníkem, jemuž svědčí práva podle § 84 správního řádu a o jehož postavení v řízení musí být rozhodnuto podle § 28 odst. 1 správního řádu. Takové rozhodnutí žádný ze správních orgánů neučinil a žalovaný při svém rozhodování vycházel toliko z okruhu účastníků vymezeného správním orgánem I. stupně, jimž podle § 81 odst. 1 správního řádu přísluší právo podat odvolání, a to ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně v postupu žalovaného rovněž spatřuje porušení § 89 odst. 2 správního řádu, který stanoví, že odvolací správní

orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Z dikce tohoto ustanovení je zřejmé, že povinností žalovaného bylo přezkoumat dodržení právních předpisů upravujících podmínky řízení, a to včetně správného vymezení okruhu účastníků řízení z hlediska § 27 a § 28 správního řádu. Těmito otázkami se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval a není ani zřejmé, zda z tohoto úhlu pohledu přezkoumal správnost řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Na základě shora uvedených skutečností je žalobkyně toho názoru, že byla napadeným rozhodnutím zkrácena na svém právu být účastníkem řízení vedeného stavebním úřadem pod č.j. DP 512/Ř-09/Pg a pod č.j. R 132/Ř-10/Pg v němž nemohla uplatnit svoje námitky a připomínky k povolované stavbě.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně vzhledem ke způsobu doručování veřejnou vyhláškou neuplatnila práva účastenství v řízení podle ustanovení § 28 správního řádu. Správní orgán tak konkretizoval okruh účastníků řízení na jeho správním uvážení a postupoval v doručování veřejnou vyhláškou ve smyslu § 25 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně uplatnila práva účastenství v řízení v předmětné věci dne 18. 11. 2010, resp. 22. 11. 2010, a to z důvodu informovanosti o již probíhajícím řízení ve věci, přičemž, jak vyplývá z podkladů spisového materiálu, v předmětné věci bylo již pravomocně rozhodnuto. Tato záležitost se v souvislosti s výše citovaným rozhodnutím týká také rozhodnutí o změně stavby před dokončením vydaného dne 10. 5. 2010 pod č. j. R 132/Ř-10/Pg.

Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti prvostupňovým rozhodnutím stavebního úřadu jako nepřipustná. Jak je patrné z výše uvedeného, odůvodnění napadeného rozhodnutí je z valné většiny tvořeno rekapitulací odvolacích námitek žalobkyně. Ta v odvolání především namítala, že byla v řízení před stavebním úřadem neprávem opomenuta jako účastník řízení a s poukazem na konkrétní skutečnosti (podílové spoluvlastnictví k nemovitostem umístěným u komunikace „Mořinská“) dovozovala, že měla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení, neboť je vydanými rozhodnutími stavebního úřadu dotčena na svých právech. Žalovaný se s touto odvolací argumentací žalobkyně vůbec nezabýval a odbyl jí strohým konstatováním, že žalobkyně podala odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu, „přestože nebyla účastníkem řízení ve věci.“ Na základě jakých úvah dospěl k závěru, že žalobkyni nenáleželo postavení účastníka stavebního řízení, však již žalovaný neuvedl. Přestože zodpovězení otázky účastenství žalobkyně v daném stavebním řízení bylo klíčové pro posouzení přípustnosti jejího odvolání a následného postupu odvolacího orgánu podle § 92 odst. 1 správního řádu, žalovaný se touto otázkou nikterak nezabýval a spokojil se s výše citovaným holým konstatováním, jež postrádá jakékoliv zdůvodnění či odkaz na relevantní právní úpravu (zde má soud na mysli především ustanovení § 109 stavebního zákona, které výslovně vymezuje okruh účastníků stavebního řízení). Napadené rozhodnutí tak žalovaný zatížil vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

Na tomto místě nelze než poukázat na ustálenou judikaturu správních soudů vztahující se k povinnosti odvolacího orgánu vypořádat se přezkoumatelným způsobem se všemi odvolacími námitkami. Již Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993 č.j. 6 A 48/92 - 23 uveřejněném v časopise Správní právo pod č. 27 vyslovil, že „z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a - v případě rozhodování o relativně neurčité sankci - jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje

toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.“

Soud k tomu dodává, že za řádné vypořádání odvolacích námitek žalobkyně nelze považovat argumentaci žalovaného, že „v případě doručování jednotlivým účastníkům řízení podle ustanovení § 20 správního řádu (fyzické osoby) a ustanovení § 21 správního řádu (právní osoby) by se jednalo podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu o nepřípustná odvolání.“ Tato věta je jednak naprosto obecná a současně též nesrozumitelná, neboť z ní není patrné, proč by doručení písemnosti účastníkům řízení způsobem upraveným v § 20 či § 21 správního řádu mělo způsobovat nepřípustnost jejich odvolání.

Soud tedy v projednávané věci shledal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). Žalobkyně na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí sama v žalobě poukazovala, když vytýkala žalovanému, že se „v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou účastenství žalobkyně ve smyslu § 27 a 28 správního řádu a nedovodil v tomto směru žádné závěry, pouze odkázal na § 20 správního řádu a § 92 odst. 1 správního řádu, kde tyto otázky nejsou řešeny.“ Soud k tomu dodává, že k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, tedy i bez výslovné námítky žalobkyně (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, čj. 5 A 157/2002-35, v němž jmenovaný soud dospěl k závěru, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž by se žalobcovými námitkami musel věcně zabývat).

Svůj závěr, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení ve věci (vedené stavebním úřadem), žalovaný řádně nezduvodnil ani ve vyjádření k žalobě. Argumentace, kterou ve vyjádření k žalobě uplatnil a v níž nově poukazuje to, že žalobkyně práva účastníka řízení uplatnila až poté, co již stavební úřad v dané věci pravomocně rozhodl, nasvědčuje spíše tomu, že odvolání žalobkyně považuje za opožděné, což je ale v rozporu s výrokem i (kusým) odůvodněným napadeného rozhodnutí. Navíc se jedná o argumentaci, která v napadeném rozhodnutí není obsažena. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že předmětem soudního přezkumu je zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu jakožto správního aktu, který bezprostředně zasahuje do právní sféry žalobce, nikoliv přezkum zákonnosti vyjádření žalovaného k žalobě. To je pouze procesním úkonem správního orgánu učiněným v rámci řízení před soudem, který se práv a povinností žalobce nedotýká a netvoří jeden celek s přezkoumávaným rozhodnutím. Argumenty správního orgánu obsažené ve vyjádření k žalobě, které nebyly uplatněny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud při posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže brát v potaz.

Z důvodů popsaných shora soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Soud závěrem dodává, že se nezabýval hmotněprávními námitkami, jimž žalobkyně brojila proti právnímu posouzení věci stavebním úřadem, neboť by to za daného stavu bylo předčasné. Žalovaný se nejprve musí dostatečně určitým a srozumitelným způsobem vypořádat se všemi odvolacími námitkami, které žalobkyně uplatnila. Teprve až bude rozhodnutí odvolacího orgánu náležitě odůvodněno, bude soud moci přikročit k přezkumu zákonnosti meritorního posouzení věci správním orgánem.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v soudním poplatku zaplaceném za řízení o žalobě ve výši 2.000,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 21. února 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.